

РЕШЕНИЕ

№ 5937

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7211** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на И. Х. И. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес за призоваване: [населено място], ул. И. Д., № 30, ет.1, кантора 1 и 2 – чрез адв. Т. Л., срещу Решение № 9423/01.06.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на хуманитарен статут.

Жалбоподателят моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно. Излага твърдения, че неправилно и в противоречие с материалния закон административният орган е приел, че за него Турция е трета сигурна държава и той би могъл да се върне там. Сочи, че макар Турция формално да отговаря на изискването на § 1, т.9, б.“г“ от ДР на ЗУБ за „трета сигурна държава“ политиката ѝ към сирийските бежанци е насочена към връщането им на територията на С., каквото предизборно обещание е дал преизбраният президент Е..

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т. И., преупълномощен от адв. Т. Л.. Поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по съображенията, изложени в нея и доразвити в съдебно заседание. Пледира за отмяна на оспорения акт. Ответникът - заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, чрез юрисконсулт А. Г., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна, респ. да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, Първо отделение, 35-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14-дневния срок по чл.87 от ЗУБ /процесното Решение № 1381/23.01.2023 г. е връчено на И. Х. И. на 14.06.2023 г., а жалбата срещу него е изпратена до органа, който го е издал, на 26.06.2023 г., което е видно от пощенското клеймо върху плика, приложен към Писмо вх. № 5511/18.07.2023 г. до Административен съд Хасково по АД № 782/2023 г./.

Разгледана по същество е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена. Съображенията са следните:

Административното производство е образувано по Молба № УРИ 105400-4357/29.11.2021 г. по описа на Дирекция „Миграция“, СДВНЧ - С., при МВР, с която сирийският гражданин И. Х. И. е поискал международна закрила в Република България. Молбата, на основание чл.58, ал.4 от ЗУБ, е изпратена на ДАБ при МС. Желанието за предоставяне на международна закрила е потвърдено от кандидата и с Молба № 4237/07.12.2021 г. на РПЦ – Х..

Молителят е запознат срещу подпис, в присъствието на преводач на разбираем от него език, с указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съставен е Регистрационен лист № УП 19766/07.12.2021 г. В него са вписани следните данни: И. И. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С.; етническа принадлежност – кюрд; религия – мюсюлманин, сунит; образование – начално; семейно положение – женен; професия – готвач; езици, които владее – кюрдски и арабски. Те са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, тъй като лицето не е представило документ за самоличност. Извършена е проверка в системата ЕВРОДАК и е съставена Дактилоскопна карта с реф. № [банкова сметка].

На 15.04.2022 г., в присъствието на преводач, е проведено лично интервю с жалбоподателя. Зададените му въпроси и отговорите, които е дал, са обективирани в Протокол рег. № УП 19766/15.04.22 г. От него се установяват данни за произхода му, за религиозната и етническата му принадлежност, за социалния му статус и др. Пред интервюиращия орган И. И. е заявил, че е [дата на раждане] в [населено място], С.. Учил до завършването на шести клас. Отбил военната си служба в периода 2000 - 2003 г. в Д.. През 2009 г. за една година бил легално в Русия, за да работи. През 2005 г. сключил граждански брак с Р. С.. Родили им се три деца. До 2018 г. И. И. и семейството му живеели в родния му град, но го напуснали, заради войната и сраженията, които се водели между свободната и редовната армии. Преместили се в [населено място], [община]. Там жалбоподателя отворил ресторант, но нямало работа и затова на 15.08.2021 г. цялото му семейство напуснало селото и отишло в Турция. Установили се в [населено място] и живеели под наем. В И. живеели също неговия баща, единият му брат и двете му сестри. Майка му била починала, а друг негов брат останал в С.. Близки и роднини в ЕС нямал. Както той и семейството му, така и всичките му роднини имали издадени турски кимлици, които им давали право

да ползват 50 % отстъпка от таксите при посещение при лекар. Освен това И. И. заявява, че има лична карта, паспорт семейна книжка и военна книжка, но те останали при съпругата му в И. – Турция.

На 13.11.2021 г. И. Х. И. преминал нелегално в България с група от 14 човека и се предал в полицията. Заявява, че не е подавал молба за закрила в друга държава. Отрича да е членувал в политически партии. Твърди, че не е бил арестуван в С., Русия или Турция. Срещу него не са повдигани обвинения и нямало заведени съдебни дела. Категорично отрича да е имал проблеми с властите в някоя от държавите, в които е живял. Заявява, че не бил жертва на насилие и срещу него не са отправяни заплахи. Отрича проблеми заради етническата си принадлежност, както и във връзка с изповядваната от него религия. Споделя, че би се върнал в родината си ако войната спре. Като причина за напускане на Турция излага, че работел там, но парите, които изкарвал не стигали да изхранва семейството си, а и турците имали лошо отношение към сирийските бежанци. Желанието му било да се събере и установи със семейството си в България, защото била мирна и спокойна страна.

В административната преписка се съдържа и Писмо рег. № М-1715/21.01.2022 г., според което ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано в РПЦ – Х. към ДАБ – МС като И. Х. И., в случай че отговаря на условията по ЗУБ. Приложено е и Становище № УП-19766/16.05.2023 г., изготвено от интервюиращ орган – младши експерт в РПЦ – Х., съдържащо предложение до заместник-председателя на ДАБ-МС на молителя да се откаже предоставянето хуманитарен статут. Като доказателства по делото са приобщени и съдържащите в преписката справки на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно Сирийска арабска република /Справка вх. № МД-152/09.03.2022 г., съдържаща данни относно общото положение в страната; спазването на човешките права; рискови групи; актуална политическа и икономическа обстановка/ и Република Турция /Справка вх. № МД-227/05.07.2022 г., съдържаща информация и данни относно положението на сирийските бежанци в Турция/.

Въз основа на събраните данни заместник-председателят на ДАБ – МС, приел, че по отношение на И. Х. И. не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут и издал Решение № 4365/25.05.2022 г. Срещу него е подадена жалба, която е разгледана в производството по административно дело № 5438/2022 г. по описа на Административен съд София-град. С постановеното Решение № 1150/22.02.2023 г. съдът е отменил Решение № 4365/25.05.2022 г. в частта, в която на И. И. е отказано предоставяне на хуманитарен статут и е изпратил преписката на председателя на ДАБ при МС за ново произнасяне при съобразяване на изложеното в мотивите на решението - да изследва предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и обосноваване на трета сигурна страна на произход, като се обсъдят актуалните данни за положението било в страната на произход на молителя към момента, било в такава трета сигурна държава, за която е налице обосноваване предположение съгласно дефиницията на закона с обсъждане на всичките й предпоставки.

При повторното разглеждане на молбата в частта относно искането за предоставяне на хуманитарен статут административният орган, изследвайки законоустановените предпоставки и съгласно дадените указания и дефиницията на § 1, т.9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ се е произнесъл с Решение № 9423/01.06.2023 г., с което постановил отказ. Именно то е предмет на настоящото съдебно производство.

При вземане на решението административният орган е съобразил изложеното в допълнително представената Справка относно Република Турция, съдържаща информация и данни за: положението на кюрдите в Турция и отношението на официалните власти към тях; положението на сирийските кюрди и отношението на официалната власт към тях; хуманитарната обстановка в Турция след земетресението от 06.02.2023 г. /приложена на л.19 от АД № 782/2023 г. на Административен съд Хасково/, както и Справка вх. № ЦУ-147/10.03.2023 г. относно Република Турция, касаеща: общото положение в страната; актуална обществено-политическа и икономическа обстановка /към 10.03.2023 г./; регламентация и защита правата на бежанците в Турция според турското законодателство; положение на сирийските бежанци в Турция; отговаря ли Република Турция на определението за „трета сигурна държава“ относно гражданите на С., търсещи международна закрила /приложена на л.25 от АД № 782/2023 г. на Административен съд Хасково/. Въз основа на събраните доказателства е приел, че за И. Х. И. липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, тъй като няма основание да се приеме, че е бил принуден да напусне страната си на произход С. и страната, в която е пребивавал - Турция, поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“ - тежки посегателства, визирани в чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти на С. и Турция, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Причината, поради която чужденецът е напуснал родната си С. през м.август 2021 г. е съществуващата опасност от тежки посегателства срещу неговите живот и личност поради наличието на въоръжен конфликт в тази страна. Тази опасност обаче не е непосредствена, тъй като той е прекарал последните три месеца от живота си на територията на Турция, където е живял съвсем мирно и спокойно, без риск за личната му сигурност и тази на неговото семейство. Не е бил принуждаван да напуска Турция, нито пък някой е искал от него да се завръща в С.. В Турция той е пребивавал легално. Тя е държава, различна от държавата му по произход и представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т.9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. За И. Х. И. липсват и предпоставки за предоставяне на статут по чл.9, ал.6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото семейство да има предоставен хуманитарен статут в Република България. За него не са налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл. 9, ал. 8 от ЗУБ/, тъй като не се позовава на причини от хуманитарен характер. Въз основа на събраната информация и анализа на данните по преписката административният орган е направил заключение, че жалбоподателят може да се завърне в Турция и да продължи живота си там, поради което за него е неприложим принципа за забрана за връщане „non-refoulement“ по чл.4, ал.3 от ЗУБ, както и че искането му за предоставяне на закрила е неоснователно, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани допълнително доказателства.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт направи следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – заместник-председателя на ДАБ при МС, комуто председателят на ДАБ при МС, на

основание чл.52 от ЗУБ, със Заповед № 03-15/03.05.2022 г., е делегирал правомощията по чл.48, ал.1, т.1-4 от Закона за убежището и бежанците с изключение на правомощията да отнема международна и временна закрила.

Процесното Решение № 9423/01.06.2023 г. е обективизирано в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК. В него са посочени наименованието му, издателят и адресатът му, фактическите и правни основания за издаването му, ясна разпоредителна част, начин и срок за обжалване.

Т. международна закрила лице е своевременно информирано още при започването на производството за правата му, писмено му е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите. При съставянето на регистрационния лист, при провеждане на интервюто и при връчване на оспореното решение, е бил назначен преводач от разбираем за лицето език /кюрдски/. Поискано е становище от ДАНС и е получено такова, обективизирано в Писмо рег. № М-1715/21.01.2022 г., от съдържанието на което се установява, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила. Тя се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или ако той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Условията и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са посочени в чл.9 от ЗУБ. В случая такива не са налице. Това е така, <apis://desktop/showanotpal> защото липсват твърдения, молителят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Няма твърдения, че е бил принуден да напусне страната си на произход С. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне. В изявленията му не се съдържат данни срещу него да са били предприети такива действия от официалните власти на С. и Турция или от групировка или организация, които тези държави да не са в състояние да контролират. В тази връзка, правилен е извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Няма и изложени твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл.9, ал.6 и ал.8 от ЗУТ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци

или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква „д“ от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, въз основа на информацията, обективизираната в Справка № ЦУ-148/10.03.2023 г. и Справка вх. № МД-152/09.03.2022 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, за общото положение, актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка, спазването на човешките права и рисковите групи в Сирийската арабска република. Приел е, че обстановката по сигурността в тази страна е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, ограничено влияние на официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност върху чуждестранните военни и паравоенни организации, множеството драстични нарушения на правата на човека /убийства, крайно физическо насилие и отвлечения/, нерядко насочени към цивилни лица. Достигнал е до заключение, че ситуацията там е динамична и ескалираща като не може да се очаква молителят за защита да се върне и установи в друга част от територията на държавата си по произход, където да ползва трайна и ефективна закрила, тъй като не могат да бъдат изпълнени критериите за възможността за вътрешно разселване и това е неподходящо от гледна точка на оцеляването и физическата му безопасност.

Съдът изцяло споделя извода в проверяваното решение, че жалбоподателят се явява принуден да остане извън държавата си по произход, тъй като със самото си присъствие на нейна територия като гражданско лице е изложен на реална опасност от тежки посегателства и насилие поради протичащия вътрешен въоръжен конфликт.

Същевременно административният орган е взел предвид факта, че в продължение на около три месеца жалбоподателят е живял и работил на територията на Турция. Извършил е преценка на сигурността на територията на тази държава. Взел е предвид Справка относно Република Турция /приложена на л.19 от АД 782/2023 г. на АС Хасково/ и Справка вх. № ЦУ-147/10.03.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно актуалното положение в Турция и е приел, че от информацията в тази справка не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт в Турция. Посочил е, че по време на проведеното с кандидата интервю той не е заявил, че има основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение в Турция; не

е заявил върху него да е било оказвано насилие или да е получавал заплахи и никой не го е принуждавал да напуска Турция. При това положение, правилен се явява извода, че няма никакви основателни причини да се счита, че той няма да бъде допуснат отново до територията на Турция и че не би бил защитен от властите ако поиска закрила.

Административният орган е извършил и преценка за положението на сирийските бежанци в Турция и в частност на сирийските кюрди, и отношението на официалната власт към тях, подробно описани в справките на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ: Справка вх. № ЦУ-147/10.03.2023 г. и Справка /приложена на л.19 от АД 782/2023 г. на АС Хасково/. Взел е предвид, че Регламентът за временна закрила от 22 октомври 2014 година /Temporary P. Regulation, TPR15/ налага на Генерална дирекция „Управление на миграцията“ /DGMM/, която е националната институция за убежище, работеща под ръководството на Министерството на вътрешните работи, да извършва регистрацията на лица в процеса на временна закрила. Такава регистрация на сирийци се извършва в цяла Турция с изключение на няколко провинции. Кандидатите, преминали съответните проверки за сигурност, получават идентификационна карта за временна закрила, предоставяща им достъп до целия набор от права и услуги, уредени в Регламента за временна закрила. Съгласно регламента, всички сирийски бежанци в Турция са защитени срещу принудително връщане в С. и всички сирийски бежанци, които търсят закрила, биват обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност от С.. За бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно ниво на достъп до основни права и услуги. В чл.49 от Регламента за временна закрила е уреден и въпроса за събиране на семейство.

Изрично е разгледан въпроса за хуманитарната ситуация в Турция, породена от земетресението и е отбелязано, че турската Служба за управление на бедствия и извънредни ситуации продължава да предоставя незабавна помощ на пострадалото население, съвместно с Турския червен полумесец и Международната хуманитарна общност. Отбелязано е, че въпреки някои затруднения, свързани с регистрацията на сирийските бежанци, породени от големия брой кандидати, а и от хуманитарната ситуация в страната, турската държава полага усилия на търсещите закрила да бъдат осигурени здравни, социални и образователни услуги. Въз основа на тези данни и предвид обстоятелството, че самият жалбоподател е живял легално на територията на турската държава мирно и спокойно, без риск за сигурността му, както и че понастоящем там продължават да живеят семейството му и негови най-близки роднини /баща, брат и две сестри/, административният орган е направил извод, че Турция представлява трета сигурна държава по смисъла на §1, т.9 от допълнителните разпоредби на ЗУБ.

В решението е направен и извод, че за И. Х. И. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1 - 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция. По време на легалното му пребиваване там животът и свободата му не са били застрашени поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Не е имал проблем с властите в Турция и никой не го е карал да се връща в С.. Никой не го е заплашвал и върху него не е оказвано каквото и да било насилие. Имал е работа и достъп до здравни и социални услуги и няма никакви основателни причини да се счита, че няма да бъде допуснат

отново до територията на Турция и че не би бил защитен от властите ако поиска закрила. При това положение е прието, че жалбоподателят е напуснал Турция в търсене на по-добър живот, а не по причини, налагащи предоставяне на международна закрила.

С оглед липсата и на основанията по чл.9, ал.6 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят И. И. не е заявил член на неговото семейство да има предоставен хуманитарен статут в Република България, ответникът е приел, че за него не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл.9, ал.8 от ЗУБ/, тъй като не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Предвид всички гореустановени факти и обстоятелства административният орган е приел, че искането на И. И. за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

Настоящият съдебен състав намира и този извод на административния орган за правилен и съответен на събраните по делото доказателства. Правилно в решението е прието, че жалбоподателят е пребивавал в трета държава, различна от държавата му по произход, и че същата представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на §1, т.9 от ДР на ЗУБ. Административният орган е извършил преценка на сигурността в тази държава с оглед данните в изготвената справка, правилно е установил, че на територията ѝ няма въоръжен конфликт до степен на изключително и безогледно насилие. Анализирал е обществено-политическата и икономическа обстановка в Турция и е данните за положението на сирийските бежанци там, и в частност на кюрдите, както и за отношението на официалните власти към тях. Същият, при постановяване на решението, е изпълнил задължението си, регламентирано в чл.75, ал.2 от ЗУТ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава.

Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

Оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби, съответства на целта на закона, не е засегнато от порок, налагащ неговата отмяна и следва да бъде потвърдено, а подадената против него жалба – отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и по гореизложените съображения, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Х. И. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес за призоваване: [населено място], ул. И. Д., № 30, ет.1, кантора 1 и 2 – чрез адв. Т. Л., срещу Решение № 9423/01.06.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

